

Ἡ ἐπιδικαζομένη εἰς τὴν Ἑταιρίαν γενικὴ ἀποζημίωσις διὰ τὴν Γέφυραν τοῦ Γοργοποτάμου ἀνέρχεται εἰς τὸ ἑξῆς ποσόν:

Διὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἔργων Δρ. 30.000	
Ποσὸν δι' ὃ εὐθύνεται ἡ Κυβέρνησις ἐν τῇ ὑποδομῇ	70.000
Διὰ τὰ μεταγενεστέρως ἀπαιτηθέντα ἔξυγιαντικὰ ἔργα	59.529

Ἐν συνόλῳ Δρ. 159.529

Ἐπεται συνέχεια.

ΕΡΓΑ ΑΠΟΣΒΕΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥ ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ

Συνέχεια

«Ἡ γνώμη τῶν πληθυσμῶν μετεβλήθη ριζικῶς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἀντικατέστησε τὰς ἀντιδράσεις. Πολλοὶ Κοινότητες, ἐναντίαι ἄλλοτε, ἐκπεληγμένοι πρὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀναδασώσεως, προσοικειούμενοι, ἄλλως τε, καὶ διὰ τῆς μετριοφροσύνης καὶ τοῦ πνεύματος διαλλακτικότητος τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας, ἐπιζητοῦσιν, αἱ ἴδιαι, τὴν παρ' αὐτοῖς ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων. Ἀποτελεῖ τοῦτο εὐτυχὴ οἰωνόν, ὅστις δὲν δύναται ἢ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν Διοίκησιν ὅπως ἐγκαρτερήσῃ ἐν τῇ χαραχθείσῃ ὁδῷ πρὸς ἀναγέννησιν τῶν ὄρεων καὶ σωτηρίαν τῶν πλουσίων πεδιάδων».

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς κατὰ μέγα μέρος ὄρεινης διαμορφώσεως καὶ τοῦ ὕδατογενοῦς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, τά, ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς παρομοίων μέσων συστηματικῆς παρ' ἡμῖν καταπολεμήσεως τῆς πληγῆς τῶν χειμάρρων, ὠφελήματα ἐν τῷ τόπῳ, ἐκπολιτιστικὰ καὶ πλουτοπαραγωγικὰ, ἔσσονται ἀνυπολόγιστα, καὶ δὲν δυνάμεθα ἢ ν' ἀναμένωμεν μετὰ πεπονηθείσεως ὅτι, ὑποκαθισταμένης, ὅσον οὐπώ, εἰς τὴν σημερινὴν ἔνδοξον περίοδον τῶν πολεμικῶν ἀγώνων, τῶν μεγαλυνάντων τὴν ἀγαπητὴν Πατριδα, τῆς περιόδου εἰρηνικῶν ἐκπολιτιστικῶν τοιοῦτων, ἐν τῶν κυριωτέρων μελημάτων τῆς Διοικήσεως τῆς μεζονος Ἑλλάδος θέλει εἰσθαι καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐθνικοῦ παραγόντος ἀντίληψις αὐτῆς.

Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὸν χειμάρρον Λεωνιδίου ἔχομεν νὰ συστήσωμεν τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης ἐπαναλήψεως κατασκευῆς δαπανηρῶν φραγμάτων συγκρατήσεως τῶν φερτῶν ὑλῶν (barrages de retenue) ἐν τῷ εὐρύτερῳ πρὸς τὴν πεδιάδα τμήματι τοῦ λαίμου τοῦ χειμάρρου,

ὅποια φαίνονται ὑποδεικνύμενα ἐν τῷ μέχρι τοῦδε καταρτισθέντι τοπογραφικῷ χάρτι, διότι ἔχομεν νὰ κάωμεν μὲ χείμαρρον καταφέροντα ὑπέρμετρον ἀμητῶν φερτῶν ὑλῶν, τοιοῦτον ὥστε τὰ τοιαῦτα φράγματα δέον νὰ πολλαπλασιαζῶνται καὶ ἀνυψῶνται ἀενάως ἵνα λειτουργῶσιν ἐπιτυχῶς καὶ διότι ἡ κοίτη τοῦ χείμαρρου ἐν τῷ προκειμένῳ, τμήματι, πλήρης προσφάτων ἐναποθέσεων μεγάλου πάχους, δὲν παρέχει εὐνοϊκοὺς ὄρους θεμελιώσεως τῶν φραγμάτων.

Ἀντιθέτως ἡ ἰδέα νὰ κατασκευάσωμεν τὰ φράγματα ὑψηλότερον, ἐντὸς τῶν χαραδρῶν τῆς ὑδρογραφικῆς λεκάνης καὶ ζητήσωμεν ἀπὸ τὰ φράγματα ταῦτα κυρίως τὴν στερέωσιν τῶν ὄχθων, ἐξ ὧν προέρχονται αἱ φερταὶ ὑλαι, εἶναι λογικὴ. Στερεῦοντες τὴν πηγὴν τῶν ὑλῶν τούτων, προφυλάσσοντες ἀπὸ πάσης καταστροφῆς τοὺς ὄχθους, οἱ ὅποιοι τοὺς παράγουσιν, ἀναχαιτίζομεν τὸ κακὸν ἐν τῇ ρίζῃ του. Ἡ ἐλάττωσις τῆς ταχύτητος τῶν ὑδάτων, ἡ ἀναχαιτίσις τῶν ὑποσκαφῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς κατὰ μῆκος τομῆς τῶν χειμάρρων, ἡ διαπλάτυνσις τῆς κοίτης, ἡ ἀπὸ τὸν πόδα τῶν πρῶτων ἀπομάκρυνσις τοῦ ρεύματος καὶ τέλος ἡ ὑποστήριξις τῶν ὄχθων διὰ τῶν σχηματιζομένων πρὸς τ' ἀνάτη προσχώσεων, εἰσὶ τὰ κυριώτερα ἀποτελέσματα τῶν φραγμάτων στερεώσεως (barrages de consolidation).

Τὸ σύστημα φραγμάτων στερεώσεως, συμπληρούμενον διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς φυτείας, ἀποτελεῖ κατὰ τὸν Michel Costa de Bastelica, τὴν ἐπιβεβλημένην τελειοποίησιν παντὸς σοβαροῦ σχεδίου ἀποσβέσεως χειμάρρου.

Τὰ φράγματα ταῦτα κατασκευάζονται ἐκ ξηρολιθιάς, εἰς ἃς θέσεις διαθέτουσι λίθους διαστάσεων ἐπαρκῶν διὰ τὴν τοῦ ἔργου στερεότητα, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ὕψος δὲν εἶναι σημαντικόν, τὸ πολὺ 4 μέτρων, τὸ δ' ἔργον δὲν εἶναι ἐκτεθειμένον εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ, πρὸ τῆς προσχώσεως, ἰσχυρὰ ἐκ τῶν ἀνάτη πιέσεως, καὶ τέλος ὅταν δὲν ἀναπτύσσονται ὠθήσεις κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐγκαρσίας τομῆς. Καταφεύγουσι δὲ εἰς τὴν δι' ὑδραυλικῶν κονιάματος λιθοδομῆν εἰς πᾶσαν ἐναντίαν περίπτωσιν.

Ὅταν γίνηται χρῆσις λιθοδομῆς πρέπει νὰ ἐξοικονομῶνται ἐν τῷ σώματι τοῦ φράγματος ἔν ἀνοιγμα εἰς τὸ χαμηλότερον σημεῖον καὶ ἀποστάται. Ἡ πρόβλεψις αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκροὴν καὶ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς ὀπισθεν προσχώσεως, ἡ ὅποια παρουσιάζει τότε σύστασιν ἐπαρκῆ ἵνα συγκρατηθῇ ὑπὸ ἀρκετὰς ἰσχυρὰς κλίσεις, ἐξ ὧν ἐξαφᾶται ἡ τῶν φραγμάτων ἀπόστασις ἐπὶ πλῆθος αἱ ἐπὶ τοῦ

ὑπὸ πρῶτον μετώπου τοῦ φράγματος πιέσεις περιορίζονται εἰς ὠθήσεις γαιῶν.

Ὅταν οἱ ὄχθοι εἰσὶ πετρῶδεις ἐν τῇ θέσει τοῦ φράγματος, συμφέρει νὰ κατασκευάζωνται τὰ φράγματα θολωτά. Παραδέχονται θόλους κυκλικούς, μὲ ποικιλίαν βέλους ἀπὸ τοῦ $\frac{1}{3}$ μέχρι τοῦ $\frac{1}{6}$ τῆς χορδῆς. Ὅταν ὁ εἰς μόνον τῶν ὄχθων εἶναι στερεός, δύναται τις εἰς τὸν ἀντίθετον ὄχθον νὰ στηρίξῃ τὸν θόλον ἐπὶ σώματος τοιχοποιίας, πακτουμένου βαθέως ἐντὸς τοῦ ὄχθου. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐπιτρέπει τὴν κατασκευὴν φραγμάτων μεγάλου ὕψους χωρὶς αἰ πρὸς τὰ κατάντη ὑποσκαφαί τῆς κοίτης νὰ διακινδυνεύωσι τὴν τοῦ ἔργου ἀσφάλειαν.

Ἡ στένσις τῶν φραγμάτων τούτων δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὀριζόντιος, ἵνα μὴ τὸ ρεῦμα ἐπιρρίπτηται βιαίως κατὰ τῶν ὄχθων, ἀλλὰ κοίλῃ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ παρέχῃ διέξοδον ἐπαρκῆ εἰς τὰ ὕδατα τῶν πλημμυρῶν.

Εἰς τὰ ἴδια φράγματα διδουσι σχῆμα κυρτὸν ἐν κατόψει, ὅταν εἶναι δυνατὴ ἡ πάκτωσις τῶν περὺγων ἐντὸς τοῦ στερεοῦ ἐδάφους, ὁπότε τὰ φράγματα δὲν ἔχουσι νὰ ὑποφέρωσιν ἢ τὰς τὰς ἐκ τῶν ἀνάντη προερχομένας πιέσεις. Αἱ φερόμεναι ὕλαι συσσωρεύονται εἰς τὰς ὀξείας γωνίας, τὰς μεταξὺ τῶν ὄχθων καὶ τῶν περὺγων σχηματιζόμενας καὶ τὸ ρεῦμα ἀπωθεῖται πρὸς τὸ κέντρον τῆς κοίτης.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν θέσεων τῶν φραγμάτων ἐξαρτᾶται ἐκ πολλῶν παραγόντων· ὁ πρῶτος εἶναι ὁ τῆς στερεότητος αὐτοῦ τούτου τοῦ φράγματος, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς δαπάνης καὶ τῶν διαθεσίμων ὑλικῶν, ὁ δεῦτερος εἶναι τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα διὰ τὴν στερέωσιν τῶν ὄχθων καὶ τῶν ὑπερκειμένων φραγμάτων. Ἡ καθοδηγοῦσα ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ ἰδέα πρέπει νὰ εἶναι ἀποκλειστικῶς ἡ τῆς στερεώσεως τῶν ὄχθων.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων τούτων καθὼς καὶ τὸ ἀναπόφεικτον συμπλήρωμα ἦτοι τὰ ἔργα ἀναδασώσεως καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ διατηρήσεως τοῦ ὄρειου ἐδάφους μέτρων ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν διατάξεων τῆς προσδοκωμένης Νομοθεσίας.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, συνιστῶμεν τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐπὶ τόπου μελετῶν. Ἐν πρώτοις δέον νὰ ἐρευνηθῇ ἐπιμελῶς ἡ ὑδρογραφικὴ τοῦ χειμάρρου λεκάνῃ καὶ καθορισθῶσιν ἐν αὐτῇ αἱ Ζῶναι, αἱ Περίμετροι, αἱ χερίζουσαι προστασίας, αἱ περιορίζουσαι δηλονότι τὰ τμήματα τῆς λεκάνης, τῶν ὁποίων τὸ ἔδαφος ἀπολέσαν τὴν συνοχὴν καὶ στερεότητα διαβιβρώσκειται, παρέχον τροφὴν εἰς τοὺς διασχίζοντας αὐτὰ χειμάρρους, νὰ μελετηθῇ ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους τῶν τμημάτων τούτων, ὁ βαθμὸς τῆς χειμαρ-

ρικότητος, ἡ παροχὴ τῶν χειμάρρων κ. λ. Εἶναι μιὰ ἐργασία ἐπίπονος, λεπτὴ καὶ ἀπαιτεῖ ὀφθαλμὸν ἐξησχημένον, ἡ ὁποία ὁμως ἀνταμείβεται πλουσίως ἐκ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν ἐκτελεσθησομένων ἔργων. Μετὰ τοῦτο δέον νὰ καταρτισθῶσι τὰ τοπογραφικὰ διαγράμματα, ἐν οἷς, πλὴν τῆς ὑψομετρικῆς τοῦ ἐδάφους διαμορφώσεως, δέον ν' ἀποτυπῶται καὶ ἡ δασικὴ αὐτοῦ κατάστασις, νὰ καταρτισθῇ ἐπίσης τὸ κτηματολόγιον τῶν τμημάτων, καὶ αἱ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τομαὶ τῶν Χειμάρρων.

Πάντα ταῦτα θέλουσι ἀποτελέσει τὸ σύνολον τῶν στοιχείων πρὸς μελέτην καὶ καταρτισμὸν τοῦ σχεδίου τῶν κατὰ τὸν Νόμον ἐκτελεσθησομένων ἐν τῷ ὄρει ἐργασιῶν ἀποσβέσεως τοῦ χειμάρρου.

Πᾶσα σκέψις περὶ ἔργων μονιτοποιήσεως τῆς κοίτης ἐντὸς τοῦ διασχίζοντος τὸ Λεωνίδιον τμήματος τοῦ χειμάρρου καὶ ἐν τῇ πεδιάδι δέον ν' ἀναβληθῇ διὰ τὸ μέλλον, ἐπιφυλασσομένης εἰς τήν, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐν τῷ ὄρει ἐργασιῶν, πείραν τῆς ὑποδείξεως τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἔργων τούτων.

Ἀποβλέπων εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ ὑπὲρ τῶν δασῶν ἐνδιαφέροντος τῆς κοινῆς γνώμης, τερματίζω τὴν παροῦσαν γραφὴν διὰ μιᾶς συντόμου περιγραφῆς τῆς ἀνεκτιμήτου ἐπιδράσεως τοῦ δάσους ἐπὶ τῆς χειμαρρικότητος τόπου τινός.

Ἀποκαλύπτοντες διὰ ἐγκαρσίας τομῆς δασῶδες ἔδαφος, παρατηροῦμεν εἰς τὸ ἄνω μέρος στρῶμα μεταβλητοῦ πάχους, τὸ συνηθέστερον 30—40 ἑκατοστῶν, ἀποτελούμενον ἐκ φτυκτικῆς γῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ τῶν ριζῶν ἐσμός ἔχει ἀναπτυχθῆναι τόσον ὥστε τ' ὅλον ἔχει τὴν ὕψην τριχώματος (κετσέ). Τὸ στρῶμα τοῦτο εἶναι ἐν ταυτῷ ἐν εἶδος σπόγγου καὶ ἡθμοῦ. Αἱ χονδραὶ τῶν δένδρων ρίζαι εἰσχωροῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐντὸς τοῦ ὑποκειμένου βράχου, ἀναλόγως πρὸς τὸ διαβατόν τουτου.

Ὅταν ἡ βροχὴ πίπτει ἐπὶ δασώδους ἐδάφους, μέγα μέρος τοῦ ὕδατος ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῆς ἐξάτμισεως, τὸ δ' ἕτερον ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ ἀπεράντου ὄργανου τῶν κλάδων καὶ φύλλων. Παρατεινομένης τῆς βροχῆς, τὸ ὕδωρ καταφθάνει ἐν τέλει τὸ ἔδαφος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπορροφᾶται κατὰ μέγαν ποσότητα. Ἡ ροὴ ἀργεῖ ν' ἀποκατασταθῇ· πρέπει πρῶτον νὰ ἐπέλθῃ πλήρης ὁ κορεσμὸς τοῦ σπογγώδους στρώματος· μόλις γίνῃ τοῦτο, τὸ ὕδωρ ἀρχίζει νὰ εὐρίσκη διέξοδον διὰ μέσου ἀπείρου ἀριθμοῦ μικροσκοπικῶν ὀχετῶν καὶ ἡ ροή, ὁμοία ροῇ ἐν σίφωνι, συνέχεται καὶ παρατείνεται κατὰ τρόπον ὁμοιόμορφον καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ βροχὴ ἔχη πρὸ πολλοῦ καταπαύσῃ.

Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον εὐρέως

ρυσάκων ἐκβαλλόντων ἐκ τῶν δασῶν, καθ' ὃν χρόνον ἀποψιλωθεῖσαι ἐπιφάνειαι παύουσιν ἀπὸ τοῦ ν' ἀποδίδωσι πλεόν ὕδωρ. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς πάλαι ποτὲ πολεμίους τῶν δασῶν νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι τὰ δάση εἰσὶ μᾶλλον βλαβερὰ ἢ ὠφέλιμα ἀφοῦ τείνουσιν εἰς τὴν παράτασιν τῶν πλημμυρῶν. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο εἶναι εὐχερής. Ἡ πλυμύρα ὄντως παρατείνεται, ἀλλ' ἡ παροχὴ γίνεται κανονικώτερα· ἔλαττοῦται ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ αὐξάνει περὶ τὸ τέλος. Ὁ ὀλικὸς ὄγκος ὕδατος διαρρέει ἐν χρόνῳ μακροτέρῳ καὶ τὸ σημαντικώτερον διαρρέει κατὰ τρόπον ὁμοίμορφον, ἀποφεύγων τὰς ἀποτόμους μεταβολάς.

Ἄλλὰ τὸ ἔτι σπουδαιότερον εἶναι ὅτι τὸ δάσος ἐνεργοῦν ὡς διωλιστήριον, δὲν ἀποδίδει ἢ ὕδωρ ἐνέχον ἄκραν ρευστότητα. Τοῦτο μάλιστα ρυπαίνεται ἐκ τῆς ἀποπλύσεως ὄργανικῶν τινῶν οὐσιῶν, δὲν δύναται ὅμως νὰ παρασύρῃ μόρια τοῦ ὑπεδάφους, προστατευομένου κατὰ τῶν διαβρώσεων ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ προφυλακτηρίου καλύμματος.

Ἀντιθέτως ὅταν ἡ βροχὴ πίπτῃ ἐπὶ ἐδάφους γυμνοῦ φυτείας, τὸ ὕδωρ τείνει νὰ τὸ χαλαρῶσῃ ὅταν ἡ ἀντίστασις τοῦ δὲν εἶναι ἐπαρκής, ἡ δὲ ῥοὴ γίνεται μετὰ ἐξαιρετικῶν μεταβολῶν, παρασυρομένων τῶν χωμάτων καὶ τῶν θρυμματῶν τοῦ ἐδάφους.

Τὰ δάση ὄθεν ἔχουσι τὴν διπλὴν ιδιότητα, ἀφ' ἑνὸς νὰ στερεώνωσι τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ βαθειῶν ριζῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ μειῶσι καὶ κανονίζωσι τὴν ροήν, ἐπενεργοῦντα ἐπὶ τε τῆς παροχῆς καὶ τῆς διαταραχῆς ἐν ταυτῷ,

ἦτοι ἐπὶ τε τῆς πρώτης αἰτίας καὶ τῶν δευτερευόντων αἰτίων τῶν πλημμυρῶν.

Πιστεύεται ὅτι ἡ φυτεία ἔξασκεῖ σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν κατακρημνίσεων, τῶν βροχῶν. Μολονότι περιστατικὰ τινὰ ἐπιβεβαιούσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀντιφάσκουσιν, ἐντούτοις, ἄλλα καὶ φαίνεται πιθανώτερον ὅτι, ὁ ἄνισος διαμερισμὸς τῶν βροχῶν ὀφείλεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τ' ἀέρια ρεύματα, κατόπιν δὲ καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς βροχομένης ἐπιφανείας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὄροσειρᾶν* (αἱ κατακρημνίσεις ἐπὶ τῆς ἀντιμετωπιζούσης τοὺς ἐπικρατοῦντας ἀνέμους πλευρᾶς ὄροσειρᾶς τινὸς εἰσὶν ἀφθονώτεραι τῶν τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τῆς αὐτῆς ὄροσειρᾶς), εἰς τὸ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ὕψος, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπόστασιν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν βαρύνει τόσον ἡ συνολικὴ ποσότης ὕδατος ἢ πίπτουσα κατὰ χρονικὴν περίοδον, λ. χ. ἐνὸς ἔτους, ἐπὶ λεκάνης τινός, ὅσον ἢ ἐπὶ τῆς λεκάνης ταύτης ἐνσκήπτουσα ἐκάστοτε πολυομβρία, ἢ ὁποία, φυσικὰ, εἶναι περιορισμένης διάρκειας καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, τὰ δάση ἐνεργοῦντα διὰ τῆς ρυθμιστικῆς τῶν δυνάμεως, ὡς ἀπέραντοι Δεξαμεναί, οὐ μόνον ἀπομακρύνουσι τὰς καταστρεπτικὰς ἀποτόμους μεταβολὰς τῆς παροχῆς κατὰ μίαν πολυομβρίαν, ἀλλὰ καὶ τροφοδοτοῦσι τὰς πηγὰς καὶ τὰ ρεύματα κατὰ τὰς ἐνδιαμέσους ἐποχὰς τῆς ξηρασίας, ἐπικυροῦντα τὸ τοῦ Πινδάρου «ἀριστον μὲν ὕδωρ».

16 Ἀπριλίον 1913.

ΑΓΓ. ΓΚΙΝΗΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ 5 τοῦ ΙΓ' ἔτους ἐν τῇ ἀνακοινώσει τοῦ κ. Φ. Νέγρη «Ἡ Ἀκροκόρινθος καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς μέρη γεωλογικῶς ἐξεταζόμενα».

Σελ. 54. Εἰς τὸν 11^{ον} καὶ 12^{ον} στίχον τῆς δευτέρας στήλης ἀνάγνωσον «τὴν μεγαλειτέραν κορυφὴν» ἀντὶ «τῆς μεγαλειτέρας κορυφῆς».

Σελ. 56. Εἰς τὴν πρώτην στήλην μετὰ τὸν 15^{ον} στίχον ἔχοντα οὕτω «Φίλιπσον ἔχει σημειώσει κερατολίθου εἰς» μεταφέρεται ὁ 19^{ος}, ἀφαιρούμενος ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἔχων οὕτω «διάφορα σημεῖα¹⁾, κάτωθεν τοῦ ἀνωτέρω»